

NO EM TORNEU A PARLAR DE LA CRISI, feu el favor. De debò. No em torneu a dir com de fotut està tot, com de complicat, com de difícil, com de dur, com de cruel i etc, etc, etc. No em torneu a parlar d'intervenció, d'Europa i el control presupostari. No em torneu a parlar de l'IPC, l'IVA, l'IRPF, l'atur, les prestacions o el dèficit. No vull.

No em torneu a parlar de Wert. Feu el favor, sigueu bons, que m'agafarà un atac. No em parleu del ministre i la seva llei i la mania que té als catalans i a l'educació pública i catalana i bla bla bla. No vull sentir parlar del ministre. No vull.

No em parleu tampoc, feu el favor,

de les baralles entre l'Espanyol i el Barça per una refotuda samarreta. Ens hem begut l'enteniment o què? No vull. No m'importa.

No em digueu més que la cosa està

Un dia em van dir que les revolucions sense sang no són revolucions. Mireu jo, de sang, no en vull, però la revolució ja toca.

tan complicada que no ens en sortirem. I perdoneu si us ho he dit jo alguna vegada. Mentia. De debò. Us mentia.

Perquè ens n'hem de sortir per collons, m'enteneu? Ja n'hi ha prou de l'ai ai ai. Ja n'hi ha prou de permetre que ens

manin els impresentables que ho fan. Ja n'hi ha prou de fer cas de les lleis si voleu.

Perquè el fotut de tant pessimisme és que ens tornem més pessimistes encara.

El fotut de tant malestar és que tot fa mal. El fotut de tant plorar és que les llàgrimes són saladetes i un punt addictives. El fotut de tanta discussió estèril és que és estèril i el fotut de queixar-se i prou és el prou.

Prou de no fer res, prou de plorar i prou de tot plegat.

Aixequem-nos. Canviem les coses. Siguem insumissos si no ens sembla just. Fem el que ens digui el cor d'una punyetera vegada. Deixem de tenir por d'estar pitjor perquè ja estem prou malament. Perquè ja toca dir prou i canviar.

No ens agrada el que diu el ministre? Ens sembla injust? Potser comença a ser hora que es noti de debò.

No ens agrada que el president retalli? Doncs organitzem-la bé ja d'una vegada.

Un dia em van dir que les revolucions sense sang no són revolucions. Mireu jo, de sang, no en vull, però la revolució ja toca.

Aixequem-nos. Deixem les pantalles i sortim al carrer. Com? No ho sé exactament. Si algú coneix algun líder, que li repategi el futbol, li preocupi l'educació, estimi la llengua, el país i la cultura i n'estigui fins els ous de tot plegat, que m'avisi. Jo li explico el tema i enviem el prou a la merda.

Va. Que ja n'hi ha prou.

CULTURA

Dos+2 Art & Color

La sorpresa esdevé gairebé sempre motiu de joia pel redescobriments de valors en el món de l'art, valors que hom havia gaudit de l'oportunitat de contemplar-ne el seu conreu. Francament la mostra de la Sala Ciutat em desvetllà bells records i a mesura que contemplava les obres m'adonava d'unes orientacions conegudes en una visita a un taller de pintura de la nostra ciutat. I me'n vaig alegrar per dos motius: pels avenços dels alumnes del taller i segon perquè la Sala Ciutat obre les portes als artistes locals. Emili Lloret, Toni Tibell, Margaret Sabè i Elena Surribas vaig tenir l'oportunitat de veure els seus treballs en el Taller d'Antoni Granja amb motiu d'una xerrada que se'm convidà a fer-hi fa un anys.

Només un fou el descobriment, el de Cristina Castañeda que en la seva tècnica no pot amagar les ensenyances del professor del taller. Una mostra de cinc estils personals i amb una força expressiva i comunicativa basada en el color i el dibuix que demostra constància en el treball i com em manifestava un dels artistes amb aspiracions de millorar per guanyar nous espais expositius. La temàtica,

movent-se en espais naturals i urbans, basant-se en la figura humana, jugant amb natures mortes i allargant la mà a l'abstracció, definia caràcter, palesava domini de la tècnica i parlava calladament al cor. Una satisfacció comprovar com en un taller de casa s'hi conrea l'art amb tanta dignitat.

XAVIER SOLANAS

Acorar, de Toni Gomila

El diccionari del Institut d'Estudis Catalans ens dona aquesta definició de la paraula acorar: "matar (una bèstia) traspasant-li el cor". Una definició que li escau com caiguda del cel a l'excel·lent dramaturgia de l'actor mallorquí Toni Gomila. Un espectacle amb una profunditat filosòfica extraordinària sobre com es mata una

col·lectivitat. Basada en la matança del porc i en l'elaboració de la sobrassada la dramaturgia de Toni Gomila es converteix en una al·legoria, poèticament emotiva, socialment defensada, políticament argument en defensa de la pròpia identitat. La modalitat mallorquina del català li donava a la interpretació una

connotació molt significativa d'una personalitat arrelada profundament a la terra amb aires de lluita contra l'invasor amb les armes pròpies de la cultura mallorquina.

La interpretació, amb uns moviments corporals que per ells sols parlaven, amb la mímica de cara i ulls que rubricaven i amb la força integral de la persona, esdevenia un argument, encara que teatral, convincent, del dret del poble

mallorquí a ser ell. Sintetitzant, un espectacle de matrícula d'honor per l'actuació del protagonista, per la dramaturgia, pel text i pel missatge. Una defensa poètica i dramàtica del dret natural dels pobles.

Joan Sala Vila

los rípios de Francisco Barbachano

El que haya voces críticas dentro de un mismo partido, no es nada descabellado, pues parece positivo.

Aznar le cantó la caña al presidente Rajoy en los temas decisivos que tanto preocupan hoy.

En la entrevista se supo que los fondos reservados, cuando estuvo en el gobierno, fueron contabilizados, obviamente, novedad, ante el chollo del pasado; pues bastaba meter mano y, simplemente, trincarlos.

Gloria Lomana, muy hábil, estuvo clara y concisa y Aznar con su contundencia, dijo: ¡España está que trina!

¡La caña, de Aznar!